

šímu, podle § 38 odst. druhý zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. po dobu jeho nedovolené nepřítomnosti z úřadu zastaveny. Do tohoto usnesení podal obviněný stížnost; jeho stížnost není přípustná. Podle § 38 odst. druhý uv. zákona může kárný soud pro dobu nedovolené nepřítomnosti soudce zaříditi zastavení jeho služebních požitků a musí při vydání kárného nálezu kromě trestu vysloviti také jich ztrátu pro dobu neoprávněné nepřítomnosti. Z tohoto předpisu vyplývá, že v souzeném případě jest zastavení požitků jen prozatímním opatřením kárného soudu, jež dojde konečného vyřízení teprve v nálezu kárnou věc vyřizujícím a do něhož v důsledku toho lze si stěžovati teprve současně s odvoláním z konečného kárného nálezu. Tomu svědčí i to, že zákon nemá v tomto případě ustanovení, podle něhož by byla stížnost do tohoto usnesení vůbec přípustná, kdežto v ustanovení § 37 uv. zák. se výslovně připouští stížnost do opatření přednosta úřadu, by byly zastaveny požitky soudce, jenž by se svémocně déle tří dnů úřadu vzdaloval. Tak by se bylo stalo i v případě § 38 odst. druhý uv. zák., kdyby byl zákonodárce i tu, ač jde o těžší čin kárný, chtěl klásti meze volnému uvážení soudcovskému. Ze srovnání těchto dvou ustanovení a z hořejší úvahy nutno dovozovati, že prozatímní opatření podle § 38 odst. druhý uv. zák. nelze napadati, že tudíž jest stížnost do takového usnesení nepřípustná. Bylo proto stížnost odmítnouti.

Čís. 74 dis.

Nesepsal-li přestupkový soudce o výsledku podezřelých protokolů ve věci (§§ 104, 105 tr. ř. a § 16 výk. předp. k tr. ř.), nevyžádal-li si souhlas přednosta okresního soudu se zrušením vazby a rozhodl-li svémocně o vyručení (§ 192 a násl. tr. ř.) v případě vyhrazeném onomu přednostovi (radní komoře), jde o nepřístojnost, nikoliv o služební přečin, neporušil-li soudce ony předpisy v ě d o m ě a ú m y s l n ě.

Podle § 192 tr. ř. m u s í b ý t i na žádost povoleno vyručení, t. j. zrušení vazby (prozatímné nebo řádné vazby vyšetřovací), která byla uvalena jen pro podezření z útěku podle § 175 čís. 2 tr. ř., po složení jistoty a slibu, jde-li o přestupek, o přečin neb o takový zločin, na který zákon ukládá trest žaláře nejvýše pětiletého. V tomto případě povoluje vyručení a určuje jistotu radní komora, jen v řízení přestupkovém okresní soudce. Jde-li o zločin těžší, nikoli však o zločin, na který je trest smrti, m ů ž e b ý t i povoleno vyručení; v takovém případě rozhoduje o něm sborový soud druhé stolice (§§ 192, 194 tr. ř.).

Dokud veřejný obžalobce neučinil návrh na potrestání podle § 9 zák. čís. 471/21, přísluší právo rozhodovati o vyručení radní komoře.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1928, Ds I 26/27.)

N e j v y š š í s o u d jako kárný soud odvolací po ústním neveřejném líčení odvolání obviněného z kárného nálezu vrchního zemského soudu v Praze jako kárného soudu pro soudce ze dne 26. října 1927,

jímž byl odvolatel uznán vinným služebním přečinem podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák., částečně vyhověl a napadený kárný nález změnil v ten rozum, že porušení služebních povinností, jímž byl obviněný uznán vinným, zakládá pouhou nepřístojnost podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák.

D ů v o d y:

Odvolatel vzal při ústním líčení výtku učiněnou v písemném odvolání, že byl následkem opožděného doručení odkazovacího usnesení zkrácen na svém právu, žádati za zřízení obhájce pro ústní líčení, zpět, a odpadají proto úvahy k této formelní výtce. Nezávažná jest výtka, že prý tvrzení kárného nálezu, že obviněný nese-psal protokoly o zodpovědných výsledcích dvou cikánek (Rozalie a Heleny K-ových v trestní věci Tv 478/26 u okresního soudu na Zbraslavi) vůbec, odporuje obsahu dotyčných protokolů, z nichž je prý patrné, že s oběma podezřelými byly se-psány aspoň generalie. I kdyby bylo pravda, co obviněný tvrdí, a čemu se zdají nasvědčovati i ony protokoly, neměnilo by to nic na jeho vině, kterou spatřuje kárný nález právě v tom, že postup, jakým si vedl při výslechu podezřelých cikánek, byl vzhledem k předpisům o protokolování obsaženým v §§ 104, 105 tr. ř. a § 16 výk. předpisu k tr. ř. povrchní, když o výslechu obou řečených podezřelých ve věci samé nese-psal protokol ani hned ani vůbec, a následkem toho jej ovšem podezřelým ani nepřčetl a nedal podepsati. Ve věci samé odvolatel uvádí: 1. že neporušil ustanovení § 13 jedn. ř., poněvadž prý přednosta soudu jako svědek i ve své písemné zprávě připustil, že po celou dobu, co byl obviněný přikázán službou u okresního soudu na Zbraslavi, schvaloval opatření o vazbě v té formě, že podpisoval spis, předaný mu kanceláří. V tomto soustavném jednání nelze podle názoru odvolatela shledávati libovolné porušení předpisu § 13 jedn. ř. Než odvolatel přehlíží, že výpověď přednosty soudu zněla jinak; připustil pouze, že se někdy stalo, že okresní soudce K., který pravidelně sám k němu chodil vyžádati si schválení předepsaného v § 13 jedn. ř., v pilných případech poslal k němu kancelářského úředníka, dodal však výslovně, že i v takovém případě svůj souhlas nebo nesouhlas připojil písemně na spis a prohlásil se vši rozhodností, že v případě K-ových příslušné spisy určitě mu nebyly předloženy za účelem schválení uvalené (zrušené) vazby. Netřeba podotýkati, že by všeobecný poukaz na kancelář, na jaký se obviněný odvolává, byl nepřipustný a že by ho nijak nezbavoval povinnosti, by se osobně postaral o řádné schválení dotyčných opatření přednostou soudu podle ustanovení § 13 j. ř. S účelem předpisu § 13 jedn. ř. by se nesrovnávalo, kdyby směl býti obviněný propuštěn na svobodu dříve, než přednosta projeví způsobem tomuto předpisu vyhovujícím souhlas se zrušením vazby.

2. že dbal předpisů o zrušení vazby vyručením podle §§ 192 a 193 tr. ř., které prý stanoví jako předpoklad vyručení pouze dání vhodné

kauce a složení slibu. O oprávnění obviněného rozhodovati o vyručení samostatně, nelze prý v případě K-ových pochybovati, poněvadž prý nešlo o »ryzí zločin«, nýbrž o § 9 zák. čís. 471/1921. Než tato obhajoba neobstojí před jasným doslovem zákona. Podle § 192 tr. ř. m u s í b ý t i na žádost povoleno vyručení, t. j. zrušení vazby (prozatímné nebo řádné vazby vyšetřovací), která byla uvalena jen pro podezření útěku podle § 175, čís. 2 tr. ř., po složení jistoty a slibu, jde-li o přestupek, o přečin neb o takový zločin, na který zákon ukládá trest žaláře nejvýše pětiletého. V tomto případě povoluje vyručení a určuje jistotu radní komora, jen v řízení přestupkovém okresní soudce. Jde-li o zločin těžší, nikoliv však o zločin, na který je trest smrti, m ů ž e b ý t i povoleno vyručení a v takovém případě o něm rozhoduje sborový soud druhé stolice (§§ 192, 194 tr. ř.). Stejným způsobem vykládá tyto předpisy prof. Miříčka ve svých přednáškách o rakouském řízení trestním na str. 133 z roku 1914, jichž se obviněný, tudíž neprávem, dovolává pro svůj libovolný výklad. Z ustanovení § 9 zák. čís. 471/1921 plyne jen tolik, že jde-li o krádež, zpronevěru nebo podvod, nebo podílnictví na krádeži nebo zpronevěře, může veřejný obžalobce na místě návrhu podle § 6 navrhnouti potrestání pro přestupek, přihlížeje k povaze činu, po případě též k znehodnocení peněz. V případě K-ových byly podezřelé dodány k okresnímu soudu na Zbraslavi pro podezření z krádeže 3 svetrů v hodnotě 200 Kč, spáchané ve společnosti, tedy pro podezření ze zločinné krádeže podle §§ 171, 174 II c) tr. zák., na niž jest v § 178 tr. zák. stanovena trestní sazba od 6 měsíců do jednoho roku. Dokud veřejný obžalobce neučinil návrh na potrestání podle § 9 zák. čís. 471/1921, nebyl obviněný oprávněn předem sám a svémocně o tom rozhodovati, zda bude věc posuzována jako přestupek, a osobovati si právo rozhodovati o vyručení, které podle výslovného ustanovení zákona v tomto případě příslušelo radní komoře. Tím, že tak učinil přes výslovný doslov zákona a přes to, že byl přednostou okresního soudu na Zbraslavi ještě zvláště poučen, že v takových případech přísluší rozhodnutí radní komoře, nikoliv přestupkovému soudci, dopustil se libovůle, za niž právem zodpovídá podle kárného zákona. I kdyby bylo pravda, že částky 100 Kč a 12 Kč, jež byly nalezeny u podezřelých K-ových, připojila ku složené jistotě soudní kancelář o své újmě bez poukazu obviněného, zodpovídá přece obviněný za to, že činnost kanceláře v tom směru nekontroloval, i za to, že nedbal ustanovení § 192 tr. ř. a rozhodl o jistotě, aniž by zavedl řízení, jež před jejím složením má předcházeti. Ostatně v protokole o zodpovědném výsledku Augustiny K-ové jest výše záruky udána částkou 1212 Kč, z čehož je patrné, že obviněný sám započel do záruky částky 100 Kč a 12 Kč u podezřelých cikánek nalezené.

4. Že obviněného nesprošťuje viny, ani ji neseslabuje okolnost, již výše zmíněná, že u podezřelých Rozalie a Heleny K-ových dal sepsati protokol aspoň z části, — ad generalia, — bylo již doličeno shora. Omluva, že nese-psal protokoly o výsledku ve věci proto, že podezřelé nebyly mocny jazyka státního a zapisovatelka jen částečně rozuměla jazyku menšinovému, není dosti srozumitelná, poněvadž tyto okolnosti

přece nijak nevadily, by byly sepsány ihned úplné protokoly i s Rozalií a Helenou K-ovými stejně jak se stalo s třetí podezřelou Augustinou K-ovou a to v jazyce státním, tím spíše, že obviněný sám dodává, že předpis o přibrání tlumočníka podle §§ 198 a 163 tr. ř. nepřicházel v úvahu. Z toho, co dosud uvedeno, plyne, že kárné řízení netrpí vytýkanými vadami, a že kárný soud prvé stolice ani po právní stránce nepochybil, uznáv, že obviněný porušil své služební povinnosti. Za to nebylo lze upříti odvolání úspěch, pokud jde o výrok, jímž byla zjištěná provinění kvalifikována jako služební přečin. Nebylo prokázáno, že obviněný předpisy, jichž nedbal, pokud se týče proti nimž jednal, porušil vědomě a úmyslně. Zjištěný jeho nedbalý postup v jediné trestní věci — opakování tu v úvahu nepřichází — bez vědomého a úmyslného porušení předpisů, neznamená ani ve své celistvosti více než pouhou nepřístojnost, byť ovšem rázu poněkud povážlivého, zejména pokud jde o protokolování, nesahá však tak daleko, by zakládal služební přečin, uváží-li se též, že obviněnému neschází vůle, dostáti úředním povinností jemu uloženým, čemuž nasvědčuje okolnost, že až dosud byl kvalifikován »velmi dobře« a označen jako »velmi pilný, svědomitý a horlivý«. Veden těmito úvahami neshledal nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v řečených, již prvním soudem správně zjištěných porušeních povinností obviněného služební přečin, nýbrž pouhou nepřístojnost ve smyslu § 2 kárného zákona.

Čís. 75 dis.

Bylo-li podání, napadající zastavovací usnesení kárné rady, neodpovídající však předpisům kárného řádu, vráceno kárnou radou stěžovateli s poučením o opravných prostředcích a s tím, by podání to po případě znovu předložil s prohlášením, by bylo považováno za stížnost k nejvyššímu soudu, nelze (po lhůtě § 54 kárn. stat. adv.) vypracovati ono podání jako samostatnou stížnost se samostatnými důvody.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1928, Ds I 4/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů odmítl, vyslechnuv generální prokuraturu, stížnost Boleslava H-a do usnesení kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 22. září 1927, jímž bylo vysloveno, že není příčiny ke kárnému stíhání Dr. Roberta K-y.

O d ů v o d n ě n í:

Podle § 54 kárného statutu pro advokáty ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. jest stížnost do usnesení kárné rady podati v neprodlužitelné lhůtě čtrnácti dnů, čítajíc ode dne, kdy usnesení bylo doručeno stěžovateli. V souzeném případě bylo usnesení kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 22. září 1927, jímž bylo vy-